

Митрополит Фотије: Васкрсење је највећа тајна наше вере

Његово Високопреосвештенство Митрополит зворничко-тузлански г. Фотије је служио на Светли понедељак, 21. априла 2025. године, свету Литургију у Скугрићу код Модриче.

Високопреосвећеног Митрополита г. Фотија у порти храма је дочекао надлежни парох, протонамесник Небојша Товирац, заједно са архијерејским намесником модричко-градачачким протојерејем Ненадом Тојићем, свештеномонасима, свештеницима, ђаконима и верним народом. На светој Литургији митрополит Фотије је беседио:

– Часни оци, драге браће и сестре, драга децо, Христос Васкрсе! Колико год се бавили темом Васкрсења, браћо и господо, оно нам некако измиче – та тема. Теолози су најмање писали о Васкрсењу. Интересантно, али ми кажемо сви, заиста, је централна тајна наше вере и тајна наше Цркве уопште, Васкрсење Христово, темељ свега постојања вере, теологије, есхатологије и свега другог, дакле све нам је у Васкрсењу. Међутим, многи теолози нису успели да се ухвате у коштац са овом тајном, да се рву како би рекли, у богословском смислу, са тим, а друге теме у Цркви, о Саборима су писани

много текстови, многи. Знам то јер сам једном приликом, док сам предавао у Карловачкој богословији, добио благослов да за неки семинар напишем текст о Васкрсењу. То је било доста тешко, јер сам преврнуо стотине и стотине књига да нађем неке текстове који су раније писани на ту тему. Има чувена беседа Светог Јована Златоустог о Причешћу на Васкрс где Свети Јован Златоусти говори: Ви који сте последњи, и који нисте, приђите. Ви који се сматрате грешницима приђите, данас је теле угојено. Смрти где ти је жалац, аде где ти је победа?! Христос Васкрсе, радост донесе! То је химна коју је Свети Јован Златоусти испевао, али од Отаца мало има беседа о Васкрсењу, с тим што треба истаћи да је Свети владика Николај написао свој докторат, негде на Западу, мислим у Берну, „Вера у Васкрсење Христово као основна догма Апостолске Цркве”. Он је написао докторат, али докторат је опет нешто друго.

У сваком случају, није лако говорити о Васкрсењу, зато што нам то некако измиче, непрестано, шта год да кажемо не можемо бити потпуно до краја јасни. Зато се Господ Христос четрдесет дана јављао апостолима, с једне стране да их и даље подучава уопште у узрастању у Христу, у духовном животу. Ми очекујемо да, као људи верујући, ако Бог да, у Царству небеском узрастамо у меру раста висине Христове. Смисао човека у животу и у вечности ће бити уподобљавање Христу. Он овде почиње, на земљи, али ће трајати и у вечности. Међутим, када је требало да се пише о Васкрсењу, тешко је ишло. Зато се Господ четрдесет дана јављао као Васкрсли и пред апостолима је кушао храну, саће од меда или хлеба мало да поједе или рибу, оно што је било за њих тамо карактеристично. Оно што је карактеристично за људе од овога света, за људе који живе у телу. Онда је дошло до тога да Свети апостол Тома жели да провери реалност Васкрсења Христовог тиме што ставља руке своје на место где је Господ био прободен на телу, где је на ребру био прободен и на рукама где су били клинови. Он је то проверио ради нас, зато то блажено називамо неверје Томино. Ако имаш и малу сумњу да ли је Христос васкрсао – Тома је проверио, јесте. Црква је проверила. Апостоли су четрдесет дана виђали васкрслог Господа који их је и даље поучавао тајнама Царства небескога.

Толико је то велико и узвишено, али истовремено у богослужбеном смислу, што је интересно, одмах први дан смо читали Јованово Еванђеље које подсећа да је Бог створитељ света. На почетку створи Бог небо и земљу, итд. И да беше реч на почетку Логос који постаде човек. Црква нас поново уводи, у неком смислу богословски и библијски у почетке стварања. Са друге стране, почиње и повест о Светом Јовану Крститељу на Јордану где је историјски

рођена Црква. Ту приступа Јовану, једном чудном подрижнику који се на Јордану појавио – пустињаку, људи из Јерусалима да чују његову беседу и они их позива да се крсте и ступе у заједницу са Богом, најдубљу заједницу, Цркву Божју. Они мисле да ниси ти Месија, па га питају разна питања. Он каже: Не, ја сам глас вапијућег у пустињи, ја сам ту да припремим стазе Његове, а стазе Његове којим Господ улази, усељава се у срце човјекове, то је покајање. Покајањем поравњујемо стазе и чистимо пут којим Господ може да уђе и благодат Духа Светог да се насели у нама. Дакле, зато је Свети Јован Крститељ претеча Господњи, претеча онога дела које ће Господ учинити у својој Цркви, управо проповедајући Јеванђеља и оснивањем Цркве на дан Педесетнице. Дакле, одмах нас Црква враћа на нови почетак, нови круг. Ништа се не губи, никакве паузе што се тиче духовног живота нема, него сад нас поново враћа да од Јордана кренемо ка Јерусалиму и да Га дочекамо спремнији него ове године, спремнији следеће године да дочекамо Васкрсење Христово.

Дакле, из подвига у подвиг, из вере у веру, из труда у труд, не да би се мучили, него да би уствари увек живели у пуноћи, да немамо 'празног хода' у духовном животу. Кажу, у духовном животу, ако човек не напредује он назадује, то је сигурно, то су Оци говорили. Ако мислиш да стојиш на оном месту на којем си био или како си био пре пар година или пре десет година, то онда значи назадовање. Сваки дан морамо да напредујемо у духовном животом, а то се види у нашем живљењу, молитвеном подвигу, разумевању тајне Цркве. Један велики духовник, чули сте за њега, старац Тадеј, је нама говорио, кад је долазио у манастир Ковиљ, а и раније када је долазио да држи беседе по Београду и по Новом Саду, он је говорио: Кад сам ја на почетку моје вера, кад сам дошао у манастир Витовницу, та вера коју сам ја тада имао и ову коју сад имам, не могу да се упореде. Она није била ни верица у односу на ово сада. Значи ако човјек духом напредује, он почиње вером да разуме, уствари види вером. Вера је уствари небеско гледање. Вера није, како би људи рекли поверење, па он тако верује, не, него вера је виши облик знања од обичног знања. Знања рационалних ствари, конкретних, математичких. Вера се назива виши облик знања, духовно знање којим се созерцавају небеске тајне. Зато је Свети апостол Павле говорио да је био узнесен до Трећег неба и видео је неисказиве тајне. Он је те тајне преносио Цркви, учећи их као учитељ народа Тајни Царства небескога и Тајни спасења у Христу.

Ето, то је то, да не часимо часа, да не губимо време, него да се окрећемо спасењу. Време истиче, време се убрзало и ко је мудар, треба то да види да

сагледава и да некако сви будемо заједно у Господу. Нека Бог да свако добро. Овој парохији желим духовни напредак духовни. Имате младог свештеника, новог. Био је вредан тамо где је претходно био, надам се да ће и овде бити. Тамо је било искушења, неке борбе са демонским силама. Ја сам то од њега доста чуо. То није лако, али постоји. Иду људи наши, на несрећу, код разних врачара, гатара и код хоџа и када дођу у такво једно духовно стање, потпуно изгубљено, опседнуто, просто буду поседнути демонским силама, онда се сете па дођу код свештеника на крају. То је мука да се таквом човеку помогне, али и то морамо чинити. Нека сте Богом богословени, живели. Христос Воскресе!

spc.rs